

Oba vzame straža v varstvo. M—ska od zdaj naprej ni bila več žena sognanca, ampak hudodelka, ker je pomagala kaznovancu v beg. Preiskovanje je razjasnilo, da je ona to storila, da bi ljubljena svojega serca obupa in samomora rešila. Ona mu je svetovala, se vesti, kakor se tisti vede, kateremu v življenji nobena mila zvezda ne sveti več, kateremu je smert edina želja, edina slast. On jo je ubogal in tako sčasoma zginil; na bregove reke pa je žena nesla njegov plajš in kučmo v temni noči. Z neskončno skerbjo in nevarnostjo je zakrivala pri sebi po mislih ljudi mertvega moža. Ko ustavijo saní na kakem dvoru, zleze skrivani mož natihoma v trugo, v katero so mertvaške trugi devali in zvesta žena ga oskerbuje z jedjó in pijačo. Nikdo ni na kako goljufijo mislil. Nesreča pa je hotla, da se dila truge vdere in zapertega v rebra dregne. M—ski bolečine zastoka, kosak ga sliši, in čudna skrivnost — pride na dan.

Zastonj so bile mile prošnje, nič niso pomagali rumeni cekini. Nesrečna sta bila kakor hudodelca v Orenburg poslana.

V Simbirsku, kjer sta delj časa ostala, sta posebno milost sprosila, da smeta otročiča pokopati. Celo mesto je sulo k pogrebu. Milovalo je ljudstvo moža, kterege je tako grenka osoda zadela; milovalo je ženo, nesrečnico, ki si je tako serčno prizadevala, svojega moža rešiti. Bil je žalosten dan; serce se je moralo čutni duši v persih topiti, viditi za pogrebom počasi koračiti uklenjenega moža, gledati žalosti pobito ženo. Nobeno oko ni ostalo suho, in ker množica ni mogla britke osode premeniti, je milovanje naznanila z deli ljubezni.

M—ski dospè s svojo ženo kmali spet v Orenburg, — al vse drugače mu je bilo pri sercu kakor takrat, ko je Orenburg zapustil. Takrat se jima je smejal up svobode, akoravno ga je spremljal strah in bojezen; danes sta si bila terde osode svesta. Ukazano jima je bilo se v Nerčinsk podati. Mož je bil na vse žive dni v ječo obsojen; ženaga ni smela več viditi. To pa je njenemu sercu zavdalo smertno rano. Spemila je sicer svojega moža iz proste volje v strašni Nerčinsk in pohajala je s stertim sercem krog zidovja, v katerem so nesrečnega železne verige deržale, — ali nje telesna moč se je poterla; preden je leto minulo, so jo položili na mertvaški pert. U.

Novičar iz raznih krajev.

Tisto novico, da je dunajska národna banka za 23 milijonov gold. srebra nakupila, poterjuje sedaj več dunajskih časnikov, kateri še pristavljajo, da ga misli še za 13 milijonov kupiti in potem svoje plačila v srebernem dnarji začeti. Odtod, pravijo, je enmalo poskočil nadavek (ažio) pri srebru, — odtod pa se more tudi v kratkem pričakovati, da bo zopet prišel sreberni dnar med ljudstvo. — Gosp. minister dnarstva baron Bruk je na poti iz Dunaja v Terst prišel včeraj popoldne v Ljubljano; na kolodvoru je bil slovesno sprejet. Dunajski časniki pravijo, da se bo kakih 14 dni mudil v Terstu zastran osnove mnogoterih važnih tergovskih naprav. — Škofji zbor na Dunaji bo berž ko ne terpel še vès ta mesec. — Sedaj še le smo zvedili, če je res, zakaj je ta mesec tako merzel. Od nekdanj namreč pravijo, da mraz v prvi polovici mesca maja izvira odtod, ker se led na reki Nevi na Rusovskem in pa led izhodnega morja tájati začena — narodna pravlica imenuje tiste tri dni, ki so pred 15. majem, naravnost „ledene možé“. Letos se res ta pravlica ne laže. Telegrafno pismo iz Rusovskega (iz Petrograda) naznanuje namreč, da se je v četrtek teden začel Nevini led tajati in res je tudi pri nas z začetkom májnika merzlejše vreme nastopilo. — Druga polovica sedaj naznanjenih zapisnikov pariškega zbora obsega mnogo važniše pomenke memo perve polovice. Tako se, na priliko, iz teh protokolov pozveduje, da so se francozka, angležka in sardinska vlada zavezale, da bo njih armada 6 tednov po zgotovljenem miru zapustila

rusovsko in turško zemljo, — po tem takem do 27. oktobra. Avstrijski minister grof Buol je s tem prav zadovoljen in pravi, da tudi avstrijska vlada se bo podvzela sprazniti Moldavo in Valahijo. Za preuredbo besarabiške meje se ima do 6. maja sniditi posebna komisija v Galaču. Minister Buol je prosil rusovska poslanca, naj zboru razodeneta, kako in kaj misli rusovska vlada zastran Černogore, ker dosihmal se je misliti smelo, da želi ondi ravno tako se vésti kakor v Moldavi in Valahii. Rusovska poslanca sta odgovorila na to vprašanje, da Rusija ne stoji s Černogoro v nobeni drugi zavezi kot v zavezi vzajemnega sočutja. Naj živejši zbor pa je bil 26., 8. dan aprila. V tem zboru so se pogovarjali o zadevah, ki prav za prav niso segale v opravilstvo tega zbora; za tega voljo se tudi ni nič sklenilo, ampak le pomenkovalo, pa precej živo. Francozki minister je ostro pretresal razmere Gerškega, Napolitanskega in pa papeževih dežel in terjal, da tū se mora marsikaj preurediti; potem se je lotil razujzdanih in nevarnih časnikov v Belgii. Angležki minister poterjuje, kar je francozki minister rekel, le zastran berzdanja belgiških časnikov se kot namestnik svobodne deržave ne more z njim zediniti. Rusovski minister je rekel, da nima pravice v pretres tacih stvari se vtikati, o kterih ne stoji nič v njegovem poslanstvu. Avstrijski minister pravi, da tudi on se ne more v pretres notrajnih zadev takih vlad podati, ktere niso namestovane v zboru, in zagotavlja, da avstrijska armada ne bo ene ure čez potrebo v papeževih deželah ostala; zastran belgiških časnikov pa je enih misel s francozkim ministrom. Sardinski minister na to terdi, da avstrijska armada na laški zemlji žuga deržavno ravnovago podkopati, zato je enih misel s francozkim in angležkim poslancom. Drugi avstrijski poslanec ga pa zaverne s tem: kako je to, da sardinski poslanec govori le od avstrijske posadke na Rimskem, ne pa tudi od francozke, ktera je ravno tako močna. Tako je šlo pomenkovanje na dalje; sklenilo se pa ni nič, ker poslanci niso v tem nobene oblasti imeli. — Deržavna spodnja zbornica je po dolgem pričkanji 5. maja ponoči enoglasno poterdila zahvalno pismo do kraljice za sklenjeni mir. — Knez černogorski je unidan v Reki zbranim Černogorcem napovedal, da se boji novega napada Turkov, da se pa zanaša na junakost in domoljubje svojega naroda. — Zdravnikom, ki ozdravljajo s samo vodo bolnike, se je na Angležkem pridružil sedaj eden, ki ozdravlja s samo soljó; bolniki morajo soli vživati in se ribati z osoljeno vodo. Kakor se meso nasolí, da se ohrani dobro, tako očiščuje — terdi ta dohtar — tudi sol človeka. Mož menda misli, da človeško truplo in pa svinsko pleče je eno. Dobro jo je zasolil!

Sprehod.

In serce, ti se ne zbudiš,
In jezik, vedno le moléiš?
Zdaj klije tebi dvojni cvet:
Spomladni čas, čas mladih let.

Poglej, oberni se okrog,
Zelena gora, živ je log,
Povsodi pomladanski cvet
Vesvoljni v svate vabi svet!

Podaj prijatel mi rokó,
Pod milo ídeva nebó,
Kjer njiva zopet zelení,
Nad njo škerjanec žvergolí.

Al' spet si tukaj znanec moj?
Le dvigni se, na glas zapoj;
Naj petja glas, veselja klic
Oznanja nam prihod cvetlic!

S. Jenko.